

РЕШЕНИЕ

№ 9859

гр. София, 12.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в публично заседание на 11.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **11723** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано е по жалба на V. A., [дата на раждане] в Т., с паспорт № 37133065, изд. на 18.11.2024 г., подадена чрез адв. Н. Н., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, офис 312, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП № 25-4536-000004 от 27.09.2025 г., издадена от И. Х. Г., на длъжност полицейски инспектор към Регионална дирекция „Гранична полиция“ (РДГП) Е., Гранично полицейско управление (ГПУ) С., с която на V. A. е наложена принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца до 1 година. В жалбата се излагат съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Иска се от съда да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание, оспорващият не се явява и не се представлява, жалбата се поддържа в депозирано по делото писмено становище, чрез процесуален представител по пълномощие адв. Н.. Излагат се съображения, че към датата на издаване на оспорената заповед оспорващият не е лишен от право да управлява МПС, тъй като от събраните в производството доказателства се установява, че НП № 25-0996-000648 от 29.05.2025 г. не е влязло в законна сила, т.е. липсва влязъл в сила акт, с който оспорващият е бил лишен от правото да управлява МПС по административен или съдебен ред. Във връзка с горното се твърди, че не са налице предпоставките за издаване на оспорената заповед. Изложени са и съображения, че в оспорената

заповед не е определен конкретен срок на действие на оспорената заповед. Претендира се присъждане на направените в производството разноски съгласно списък, който се представя. Ответникът полицейски инспектор към РДГП Е., ГПУ С., в съдебно заседание и в депозираните по делото писмени бележки, чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен юриконсулт, оспорва жалбата и излага подробни съображения за неоснователност на жалбата. Сочи се, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, постановена е в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити, посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материалноправната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка, с оглед на което следва да се приеме, че са изпълнени изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт. Твърди се, че към административната преписка са приложени писмени доказателства, удостоверяващи наличието на фактическите основания, мотивирали органа да издаде заповедта, тъй като безспорно се установява, че жалбоподателят е управлявал МПС като неспособен водач, тъй като същият е бил лишен от правото да управлява МПС. Твърди се съответствие на оспорената заповед с целта на закона. Релевира се възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение в случай, че същото е над минимално определения размер съгласно Наредбата. По делото са събрани писмени доказателства.

Въз основа на събраните в производството доказателства съдът намира за установено следното от фактическа страна:

При извършена проверка на 27.09.2025 г., около 16:00 часа е установено, че V. A. в [община] на път Автомагистрала № А-1 – Автомагистрала М. 114 км в района на ГКПП К..А. на платно „Исход тежкотоварни автомобили“ е управлявал товарен автомобил с марка М. – В. с временни датски регистрационни табели № 1863376, валидни от 24.09.2015 г. до 29.09.2025 г., при извършване на гранична проверка е представил турски паспорт, турско СУМПС № ВА 563963, валидно до 31.05.2032 г. и датски регистрационен талон на МПС, като след извършване на гранична проверка в АИС ГК се е появил сигнал, че същият е лишен от правото да управлява МПС на територията на Република България за 6 месеца на основание НП 25-0996-000648 на ОД на МВР М. от 29.05.2025 г. и влязло в сила на 13.06.2025 г. Въз основа на установеното на V. A. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия АД № 946095 от 27.09.2025 г. Актосъставителят е приел, че с деянието си V. A. е нарушил разпоредбата на чл. 150а от ЗДвП – управлява моторно превозно средство, след като е лишен от това право по съдебен или административен ред. Издадено е Наказателно постановление (НП) № 25-4536-000004 от 27.09.2025 г., с което на V. A. за извършено нарушение на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП на основание чл. 177, ал. 1, т. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лева, отнети са СУМПС ВА 563963 във връзка с влязло в сила на 13.06.2025 г. НП 25-0996-000648 на ОД на МВР М. и регистрационен талон на МПС и два броя регистрационни табели 1863376.

На 27.09.2025 г. на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-4536-000004, с която на V. A. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца до 1 година. ЗППАМ е съобщена на V. A. на 27.09.2025 г. видно от отбелязване върху същата. Жалбата е подадена в Административен съд Хасково на 13.10.2025 г.

Въз основа на установеното, съдът достига до следните правни изводи:

Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните

доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена в законоустановения 14 - дневен срок. Като подадена в законоустановения срок и от лице, имащо интерес от обжалването, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна, по следните съображения:

Принудителните административни мерки (ПАМ) са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи. Компетентният орган не може да ги налага произволно, т.е. те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там. Издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (чл. 22 и чл. 23 от ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата.

Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което следва да отговаря на всички изисквания към съдържанието и формата на административните актове. Освен това нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП предвижда принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 и 7 да се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. При наличието на предвидените в закона материалноправни предпоставки административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.

Оспорената заповед е издадена от овластен с правомощията за издаването ѝ орган, въз основа на разрешена от закона делегация (чл. 172, ал. 1 от ЗДвП), със Заповед № 3282з-2725/03.06.2025 г. на Директора на Главна дирекция „Гранична полиция“ (ГДГП). Оспорената заповед е издадена от лице, което е материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Делегацията на правомощия е надлежно установена с оглед представената заповед на Директора на ГДГП. В конкретната хипотеза актът за прилагане на ПАМ е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата материална (предметна) и териториална компетентност съобразно т. 1.3 на оправомощаващата заповед - Заповед № 3282з-2725/03.06.2025 г. на Директора на Главна дирекция „Гранична полиция“ (ГДГП).

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59,

ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. Като фактически основания, мотивирали административния орган да постанови оспорената заповед, е посочена фактическата обстановка във връзка с констатираното нарушение със съставения АУАН от компетентно длъжностно лице. В оспорената заповед е посочено правното основание за издаване на акта – чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Словесното описание на нарушението в АУАН и в оспорената заповед ясно и в достатъчна степен индивидуализира деянието, като е налице съответствие на фактическите с посочените правни основания за прилагане на процесната ПАМ. Предвид наличието на посочени фактически и правни основания за издаването на заповедта става ясно в конкретния случай от кои юридически факти органът черпи упражненото от него публично субективно право. Не е налице неяснота в оспорения акт и не е нарушено правото на защита на адресата на акта, доколкото ясно е посочено и описанието на нарушението, извършено от V. A., заради което се налага ПАМ. Описаните факти и обстоятелства не създават съмнение или неяснота относно вида и характера на нарушението на правилата за движение по пътищата, за което е приложена ПАМ, нито неяснота коя от хипотезите изброени в чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП административният орган е преценил, че е налице и съобразно която налага ПАМ за посочения срок. В този смисъл, при служебно извършената проверка по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът намира, че оспорваната заповед е действителен индивидуален административен акт. Настоящият състав приема, че оспореният акт е издаден при неправилно приложение на материалния закон.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката налице ли са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, както се посочи и по-горе, е разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е категорична, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Нормата е императивна, като не предоставя на компетентния орган право на преценка, а последният действа изцяло в условията на обвързана компетентност. При реализиране на фактите и обстоятелствата, представляващи основание за прилагане на мярката, същият орган е длъжен да издаде акт, с който да приложи предвидената в ЗДвП ПАМ. Единствено продължителността на срока на мярката се определя от органа в условията на оперативна самостоятелност в рамките на предвидените граници от шест месеца до една година. В конкретния случай, както бе посочено и по-горе, мотивите на административния орган за прилагане на ПАМ са, че на 27.09.2025 г., около 16:00 часа V. A. в [община] на път Автомагистрала № А-1 – Автомагистрала М. 114 км в района на ГКПП К..А. на платно „Изход тежкотоварни автомобили“ е управлявал товарен автомобил с марка М. – В. с временни датски регистрационни табели № 1863376, валидни от 24.09.2015 г. до 29.09.2025 г., при извършване на

гранична проверка е представил турски паспорт, турско СУМПС № ВА 563963, валидно до 31.05.2032 г. и датски регистрационен талон на МПС, като след извършване на гранична проверка в АИС ГК се е появил сигнал, че същият е лишен от правото да управлява МПС на територията на Република България за 6 месеца на основание НП 25-0996-000648 на ОД на МВР М. от 29.05.2025 г. и влязло в сила на 13.06.2025 г., като е прието, че с деянието си V. A. е нарушил разпоредбата на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП – управлява моторно превозно средство, след като е лишен от това право по съдебен или административен ред. Съгласно чл. 150а от ЗДвП за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

От анализа на разпоредбата чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП следва, че задължителна предпоставка за прилагане на визираната в нея ПАМ е установено управление на МПС от водач, който не притежава съответната правоспособност, респективно след като е лишен от право да управлява МПС. В процесния случай се касае за лице, което управлява МПС, след като е лишено от правоуправление с влязло в сила НП. В акта за установяване на административно нарушение и оспорената в настоящото производство ЗППАМ е посочено, че водачът виновно е нарушил чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, като е управлявал МПС, след като е лишен от това право по съдебен или административен ред. В случая спорът между страните по делото е свързан именно с наличието на тази предпоставка. Според административния орган към датата на извършване на проверката оспорващият е бил лишен от право да управлява МПС с влязло в законна сила НП.

Съдът констатира, обаче, че при издаването на заповедта в действителност не са били налице предвидените в закона материалноправни предпоставки за това. От служебно изисканата от съда информация и документи се установява, че на 13.04.2025 г., около 18:52 часа, в [населено място], на път II-81 (С.-П., Б.-Б.-М.-Л.), при км 97+200 служители на полицията спрели за проверка водача на товарен автомобил Скания с рег. № 1821713 V. A., като при проверката е констатирано, че на автомобила отпред са поставени транзитни номера с жълт панел от хартия, от което е прието, че МПС не е регистрирано по надлежния ред на територията на Република България, съставен е АУАН серия GA № 3302602 за това, че V. A. управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред – нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Във връзка с постановление за отказ да се образува досъдебно производство преписка УРИ 1808 ЗМ-401/2025 г. на РУ – М., преписка вх. № 1918/2025 г. по описа на РП – М., с което е прекратено наказателното производство, е издадено Наказателно постановление № 25-0996-000648 от 29.05.2025 г., с което на V. A. за извършване на нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано, на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в размер на 300 лева и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца, като от административния орган не са представени доказателства за връчване на процесното НП на оспорващия V. A.. С писмо с изх. № УРИ 301000-19670 от 08.12.2025 г. на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – М. по делото е представено Наказателно постановление № 25-0996-000648 от 29.05.2025 г., издадено от Началник сектор в ОД на МВР – М., Сектор Пътна полиция, без данни за връчване на същото. Допълнително по делото е приета журнална справка за извършени действия, свързани с Наказателно постановление № 25-0996-000648 от 29.05.2025 г. Съдът намира, че от приложените по делото документи не се установява, че НП е влязло в законна сила, от административния орган не са представени доказателства за връчване на процесното НП на жалбоподателя. От

представеното извлечение от системата на МВР се установява единствено генериране на процесното НП, но не и неговото връчване, в този смисъл, не се установява, че същото е влязло в законна сила към датата на издаване на оспорената заповед. Изрично в горесцитираното писмо на ОД на МВР – М. е посочено, че в сектор ПП М. не се съдържа връчен екземпляр от процесното НП. Така на практика се установява, че НП не е редовно връчено и съответно не е влязло в законна сила. В случая няма доказателства, че НП е влязло в законна сила. Липсата на доказателства, че НП е връчено отрича възможността последното да е влязло в законна сила. Съгласно разпоредбата на чл. 74 от ЗАНН в тридневен срок от влизане в сила на наказателното постановление административнонаказващият орган, съответно съдът, предприема действие за привеждането му в изпълнение. Съгласно чл. 64 от ЗАНН влизат в сила наказателните постановления, предупрежденията, резолюциите и електронните фишове, които: а) не подлежат на обжалване; б) не са били обжалвани в законния срок; в) (изм. - ДВ, бр. 59 от 1998 г.) са били обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда. Съгласно чл. 190, ал. 1 от ЗДвП след влизането в сила на наказателно постановление, с което се налага наказание на водач или собственик на моторно превозно средство, препис от него се предоставя на съответното структурно звено на Министерството на вътрешните работи, където се водят на отчет водачът и моторното превозно средство. След като посоченото НП не е било връчено по надлежния ред, срокът за обжалването му не е започнал да тече и към датата на издаване на оспорената заповед то не е влязло в законна сила, поради което НП не е породило предвидените в същото правни последици, респективно оспорващият не е бил лишен от право да управлява МПС към момента на проверката и към датата на издаване на оспорената заповед. В този смисъл към датата на издаване на оспорената заповед не са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката. Предвид горното не е доказано наличието на предпоставката на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП лицето, управлявало автомобила, по отношение на който се прилага ПАМ, да е лишено от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, поради което заповедта за прилагане на ПАМ е издадена в противоречие с материалноправните разпоредби и следва да бъде отменена.

Едновременно с това, в конкретния случай е налице и друго достатъчно и самостоятелно основание за отмяна на заповедта, тъй като с оспорената заповед не е определен срок на действие на принудителното ограничение, в издадената ЗППАМ не се посочва конкретен срок на приложение на същата. Законодателят в разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП е определил срок за налагане на ПАМ, който срок е в рамките от 6 месеца до 1 година. В така определения законов срок административният орган следва да наложи ПАМ, като вземе предвид всички отегчаващи и смекчаващи обстоятелства при установеното нарушение. В тази връзка административният орган следва при установено нарушение на ЗДвП да определи конкретен срок на действие на ПАМ в рамките на определения законов срок, а именно от 6 месеца до 1 година. В разпоредителната част на оспорената заповед срокът е посочен по следния начин – „от 6 месеца до 1 година“. Това е равнозначно на липса на определен срок на оспорената ЗППАМ, защото задължение на издателя ѝ е, както бе посочено и по-горе, да определи конкретния срок за конкретната ПАМ, с оглед особеностите на случая, но е абсолютно недопустимо издаване на заповед като процесната, в която да не се определя конкретен срок за налагането на ПАМ. Дали определеният от административния орган срок е правилно индивидуализиран или не е въпрос на законосъобразност на акта, върху който съдът упражнява контрол, отчитайки и евентуалните мотиви в акта (ако има такива) за определения срок. Така неопределеният срок безспорно създава правна несигурност както за жалбоподателя, така и за административния орган, тъй като страните са поставени в положение на тълкуване и прилагане на срока в рамките от 6 месеца до 1

година. Неопределеният срок е неясен и като такъв може да породи спорове относно изтичането му. Без определен срок на действие на законовото ограничение заповедта не е изпълняем административен акт. Пропускът да бъде определен срок на ПАМ е съществен, тъй като осъществяване ограничението на принудителната мярка се съдържа в срока ѝ на действие. В случая административният орган не е определил срока на ПАМ, т. е. срокът е останал неопределен. Неопределянето на срок изобщо при налагането на ПАМ (в границите, предвидени от закона) води до порочност на издадения акт и само на това основание, доколкото липсва волеизявление на административния орган по този съществен въпрос, като своя последица води винаги до отмяна на издадения акт. В хипотеза на определен срок в нарушение на чл. 169 от АПК съдът следва да отмени акта изцяло. Съдът може единствено да отмени заповедта, но не и да определи срока за прилагането на ПАМ. Това е така, защото съдът не разполага с правомощието вместо органа, който по закон притежава оперативна самостоятелност да определи срок за действието на мярката. Същата последица е и в хипотезата на неопределен от административния орган срок (В този смисъл са Решение № 14225 от 17.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7937/2020 г.; Решение № 9501 от 14.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 2526/2020 г.; Решение № 11465 от 27.09.2018 г. на ВАС по адм. д. № 3490/2018 г.; Решение № 910 от 23.01.2018 г. по адм. д. № 9379/2017 г. на ВАС и Решение № 10336/2.08.2018 г. по адм. д. № 3096/2018 г. и др.). В допълнение самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезата им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата. В този смисъл е недопустимо прилагането на ПАМ без определен конкретен срок на действие.

По изложените съображения жалбата е основателна и оспорената заповед следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят своевременно поисканите и доказани разноски, които съдът констатира, че са в размер на 516,40 евро, представляващи заплатена по сметка на съда държавна такса в размер на 5,11 евро и заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие в размер на 511,29 евро, като уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение е в минимален размер съгласно Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, пр. второ от АПК Административен съд София-град, III отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП № 25-4536-000004 от 27.09.2025 г., издадена от И. Х. Г., на длъжност полицейски инспектор към Регионална дирекция „Гранична полиция“ (РДГП) Е., Гранично полицейско управление (ГПУ) С., с която на V. А. е наложена принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца до 1 година.

ОСЪЖДА Регионална дирекция „Гранична полиция“ (РДГП) Е. да заплати на V. А., [дата на раждане] в Т., с паспорт № 37133065, изд. на 18.11.2024 г. направените по делото разноски в размер на 516,40 (петстотин и шестнадесет евро и четиридесет евроцента) евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно на чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движение по пътищата.

Съдия:

